

Беше я виждал...

Да. Тя беше. Същата... Сто пъти по-хубава в тази светла руба, с този ален мерджан на бялата шия. Кестенявите ѝ очи тихо блестяха сред златната мъгла на дългите ~~и~~ руси клепки... Снагата ѝ беше равна като талпа, сури къдри надничаха под везаната кърпа, бузите ѝ гореха като трендафили... И тя го гледаше. Сякаш омъгъосана.

Ана разбра копнежа и скрития въпрос в искрометния му взор, разбра, че заради нея тъй радостно блестят черните му като въглени очи. ~~И~~ И вълна от безумно щастие удави душата ѝ. Замайващият шум и празните забави на панаира внезапно се превърнаха в райска песен, в свято таинство, глухото думкане на тъпана отекна с плуха радост в сърцето ѝ. ~~И~~ Какво от това, че ^{беше} тя ~~бе~~ бедна и проста девойка... Какво от това, че той ~~бе~~ от царски род, далечен и непостижим...

Те се обичаха...

В побелялото небе се изрази тънък и неуловим бледният сребърен полукръг на месеца. От реката лъхна свежест. ~~И~~ Гръмкият шум на панаира почна бавно да утиква. Лек в-трец развя пъстрите кърпи на жените, наду платната на бараките като ладии, дигна по друма вихрушка от прах и сухи червени листа. Тълпата се развълнува като море и се стече на потоци към градските порти.

Празникът на Солунският чудотворец се свършваше.

^{бе} И всеки се мъчеше да отнесе със себе си, в душните крепостни стени, нещо от свежия лъх на ливадите и гората, дивото ухание на окосено сено и полски цветя, тихата, сънна песен на щурците...